

UR JANNES SYNVINKEL

Denna spalt skriver jag i september. Då Du läser detta nummer av Terve har höstmötet och ålagillet i Skillinge redan avverkats, planeringen inför Julfesten börjat och siktet ställts in mot årsmötet i mars 2009. Tiden verkar gå allt fortare. Varför vi äldre upplever tidsflödet på det viset är det ingen som egentligen vet.

Om det lyckade **Riksmötet i Tällberg** i maj har Kai Rosnell berättat i Medlemsnytt. Av de cirka 140 deltagarna kom 35 från Finland. Från vår egen förening deltog Irene och Karl-Gustav Ohlsson, Birgitta Berg samt Gerd och jag. Vi fick uppleva den natursköna Siljansbygden i sin allra vackraste vårskrud och ta del av ett givande program.

Den soliga och trivsamma **sommarträffen** 2 juli i Finska Föreningens lokal i **Olofstrom** bjöd på god mat, konstutställning av Marjatta Titoff, musik och sång av Otto Mielonen, premiär för Tapani Rossis bok

Räddade till livet samt föredrag av Pentti Suua och Voitto Heikura. Rekordmånga 70 deltagare manar oss till även framtida sommarträffar. Stort tack till arrangörerna! De välorganiserade **krigsbarnsdagarna i Tammerfors** 5-7 september präglades av det gemensamma 10-årsjubileet för Centralförbundet och Birkalands krigsbarnsförening. Summa 240 deltagare mötte upp. Från SFK deltog Olli Andersson, Göran Bengtsson, Birgitta Berg, Gerd Cronstedt och jag, Sirkka Gurby, Timo Haapanen, Antero Ijäs-Nilsson, Rauni Janser, Tapani Rossi och Laila Rydzén.

Under **seminariet om aktuell krigsbarnsforskning** i Finland redogjorde Nina Santavirta för det fortsatta arbetet med bortgångna Singa Sandelin Benkö's projekt *"Barnet i stormens öga"*, Pertti Kavén för sin forskning kring *politiska bakgrundsfaktorer och tongivande personers ageranden*, Anna-Kaisa Kuusisto-Arponen för det, speciellt för oss, ständigt aktuella begreppet *hemortsidentitet* och Katri Räikkönen för *barnets strategier för att hantera separation*. De tre första föredragen simultanöversattes i text till det andra språket. Tyvärr skedde så inte med det sistnämnda, som därför till stor del gick förlorat för dem, som inte kan finska. Brita Stenius-Aarniala har dock utlovat en översättning avsedd för Medlemsnytt. På annan plats i detta nummer av Terve berättar Laila Rydzén mera om de givande dagarna i Tammerfors.

För mig blev **Rysslands invasion av Georgien i somras en otäck påminnelse om Sovjetunionens erövring av Estland, Lettland och Litauen under andra världskriget**. Länderna förvandlades till sovjetrepubliker och fick sedan ut-

stå nära fem årtionden av kommunistiskt förtryck. Delar av befolkningen deporterades och ersattes av inflyttade ryssar. Dagens Georgien riskerar lyckligtvis inte samma öde.

Vid vinterkrigets utbrott anges Stalin ha sagt, att "Finland har färre invånare än Leningrad, så det är lätt att flytta dem". Att han aldrig gavs tillfälle att verkställa sin plan är och förblir ett stort vittnesbörd om Finlands framgångsrika försvarskamp. I denna mobiliserades över 16 procent av Finlands befolkning, således var sjätte invånare. I inget annat krigförande land uppbådades en lika stor befolkningsandel! Räknat enbart i liv och ohälsa blev priset för den bibehållna friheten och självständigheten högt: 93 000 stupade, cirka 200 000 sårade, varav 90 000 svårt, samt 2500 omkomna civila. I dagens Finland beskriver vissa historiker de i Sverige kvarblivna eller senare hitflyttade 15 000 krigsbarnen som en ytterligare krigsförlust. Mot den bakgrunden kändes det bra att i Tammerfors höra Pertti Kavén beskriva oss som *"ambassadörer för Finland"*. Den rollen tror jag vi alla, efter bästa förmåga, försöker uppfylla.

Jean Cronstedt

MEDLEMSSPALT

*Har Ni material eller vill berätta något, skriv gärna till mig!
Kan vara intressant för vår tidning och för oss medlemmar!*

I DETTA NUMMER:

Jannes ledare	1	Lea berättar	5
Nya medlemmar, Sektionsträffar	2	forts. Lea berättar	6
Evakueringar under kriget	3	forts. Lea berättar	7
Tammerforsdagarna	4	Jannes rapport från ålagillet JULFESTEN	8

Rapporter från sektionsträffar signerade av Alpo Persson.

SEKTIONSTRÄFF FÖR GÖINGEBYGDEN

Sektionsträff för Göingebygden inom SFK ägde rum onsdagen den 28 maj i Hembygdsparkens kaffestuga i Hässleholm. Utav 28 kallade hade 18 medlemmar mött upp. Träffen inramades av strålande vårväder. Efter måltid i uteserveringen samlades man i kaffestugan för ett par timmars samvaro, där gemensamma upplevelser som krigsbarn ventilerades och historiska fakta presenterades. Sammankomsten avslutades med kaffe och tårta. Deltagarna tackade Timo Haapanen, Hässleholm och Alpo Persson, Markaryd för initiativet att träffas sektionsvis med tanke på kortare reseavstånd och bättre kontaktyta i mindre grupp. Beslöts om en ny sektionsträff i hembygdsgården Enebacken i Osby den 13 september.

SEKTIONSTRÄFF I OSBY

Vid träff med sektion Göingebygden av SFK i Osby den 13 september hade 23 medlemmar mött upp. Vårdar för träffen var Eila och Erik Ralsgård, Osby. Efter inledande lunch på Maggans Skafferi ställdes färdan till hembygdsgårdens Enebacken, där Erik Ralsgård sakkunnigt guidade oss och berättade om byggnaderna. Vid kaffet i f.d. rektorsbostaden till gamla Skogs- och Lantmannaskolan berättade Erik vidare och gav mycket fakta om gamla gårdars historia i Osbytrakten från tidig medeltid till nutid. Vice ordf. i SFK, Laila Rydzén rapporterade från sitt besök vid krigsbarnsdagarna i Tammerfors den 5-7 september, där några i styrelsen var representerade (utförligare rapport om detta finns i denna tidning). Som avslutning ventilerade sektionen bl.a. krigsbarnens dilemma med mödrar i två länder.

Nya ordinarie medlemmar registrerade i vår förening:

Maj-Britt Berggren	Tygelsjö
Eija Andersson	Lönsboda
Johan Bohlin	Ödåkra
Raili Kling	Simrishamn
Antero Nokelainen	Kyrkhult
Aatos Kauranen	Malmö
Eino Heinonen	Malmö
Helge Franke	Urshult

Stödmedlemmar som registrerats:

Mona Rydberg	Trelleborg
Gull-Britt Kauranen	Malmö
Laura Persson	Malmö

KRIGET FÖDDE TUNGA PROBLEM, 500.000 EVAKUERADE.

Hur Finland organiserade evakueringen under kriget, är en fråga som intresserat världen. Detta krävande arbete utfördes på ett sätt, som väckt aktning och beundran. Många evakueringsexperter har studerat den teoretiska planen och hur den utfallit i teorin.

Man kan konstatera att det mesta gick enligt beräkning. Det lilla som klickade var bagatellartat i proportion till den enorma apparat som en folkomflyttning av så stora mått måste bli. En viktig orsak anses vara den disciplin som var en sammanhållande nerv eller tråd. Man ställde stora fordringar på varandra. Här har Finland visat, att ett folk av vilja och kraft, kunde ta tillvara möjligheterna.

Redan när Moskva inbjöd till förhandlingar, började man utarbeta en plan. Samtliga evakuerade invånare i Helsingfors förflyttades inom Nylands läns gränser.

Första evakueringen skedde före krigsutbrottet och var frivillig. Det var i första hand kvinnor, barn och sjuka i hem, som reste. Länsstyrelsen gjorde en kalkyl över hur många personer varje kommun i Nylands län kunde ta emot. De evakuerade bestod av 2 kategorier: De som reste till släktingar och vänner - och de som staten hjälpte med gratis resa, kost och logi, eller resbiljett och ett underhåll på maximalt 12 mark om dagen per person. Allt gick enligt beräkning och snart började helsingforsborna återvända till sin stad. Skolorna öppnades den 26 november, men i samma vecka bombades åter Helsingfors.

Då började evakuering 2. Det var ingen tvångsevakuering, men de som inte av tjänst eller förordning var närvarande, lämnade staden. Statliga inrättningar såsom sjukhus och barnhem hade s.k. självständig evakuering. Var och en visste exakt från vilken plats och vid vilken tidpunkt resan skulle anträdas. På kvällen eller eftermiddagen samlades man i stora bombvalv. En del kunde rymma 3-7.000 personer.

Transporterna från staden skedde i allmänhet under natten. Alla transportmedel mobiliserades i all hast. Tåg, extratåg, linjebussar, droskbilar och privatbilar. Flyttbensinen blev fri, trots att bensinrestriktionerna inträtt. Finlands automobilklubb ställde upp och förde folk från huvudstaden så gott som dygnet runt. De bättre lottade privatbilisterna fick betala dubbelt pris och därmed kunde de mindre lottade få sina resor betalda. Alla tåg utnyttjades. I godstågen satte man in bänkar och placerade kaminer. Färdiga tidtabeller och program var redan framtagna för bussar. Varje chaufför visste exakt sin rutt. Bussarna gick i kolonner, med 10 i varje kolonn. Ibland var bussarna för breda för att kunna ta sig fram på smalare sockenvägar, men då ordnades det så, att mindre personbilar mötte.

På tåg och stationer och uppehåll fanns lottor som hjälpte till. De delade ut kläder, mat eller medicin och första förband. Barn under 7 år fick adresslappar om halsen - man kunde inte veta vad som hände i trängseln. Länsstyrelsen i Helsingfors har ett kortregister från varje kommun där varje stadsunderhållen person står upptagen. (Min kommentar: Vet inte om korten finns kvar idag.)

De evakuerade placerades i bondgårdar, sommarvillor och stugor, i skolor och föreningslokaler. 40-50 personer fick bo i samma sal. I en del fall hade man stora gemensamma hushåll, i andra hade varje husmor eget hushåll för sig och sina barn. Den enorma trångboddheten var ofta påfrestande, men mycket sällan klagade man. Risker för epidemisjukdomar var stor och myndigheterna var ständigt på sin vakt. Kontrasten mellan miljön och de evakuerades sinnesstämning var stor. Anpassningsförmågan och konsten att kunna se bort från rent yttre, materiella ting, var förbluffande. Här fick man verkligen en stark känsla av styrkan att inte vara för beroende av yttre standard, en standard som i många fall tillkommer på bekostnad av den inre.

Utdrag ur skriften FINLAND landet som kämpade,
Artikel skriven av Aili Pekonen, något förkortad av redaktören.

Rapport från Tammerforsdagarna 5-7 september 2008

Vår v. ordf. i SFK, Laila Rydzén, har besökt krigsbarnsdagarna i Tammerfors. Deltagarna mottogs varmt av Centralförbundet och Birkalands Krigsbarnsförening.

På fredagen samlades besökarna i Tamperen Talo, där föreläsningar om "Barnförflyttningar" på 40-talet mellan Finland-Sverige-Finland hölls. Synpunkter och olika aspekter framfördes och hur dessa påverkat barnen både emotionellt och språkligt. Man föreläste även om hemortsidentitet och detta utlöste många tankar och känslor. På kvällen hade staden mottagning för finska krigsbarn i rådhuset. V.borgmästaren höll tal och en buffé serverades.

Lördagen inleddes med en sightseeing i Tammerfors, som anordnades av Birkalands ordförande. Staden ligger vackert belägen på en rullstensås och är omgiven av två stora sjöar.

Färden gick vidare till Nokia och där väntade båten, som tog oss in till Tammerfors. Där blev vi bjudna på traktens specialiteter "Svartkorv och grynkörv". Eftermiddagen disponerades fritt. På kvällen anordnades en fest på Restaurang Hämeensilta. Många gåvor överlämnades från de olika krigsbarnsföreningarna till de båda ordförandena i Centralföreningen i Birkalands Krigsbarnsförening, som ett tack för det arbete de nedlagt med planering och det varma mottagande man fått. En festmåltid avslutade kvällen.

På söndagen besöktes en krigsbarnsgudstjänst i Finsksvenska kyrkan. Kyrkoherden där är själv finskt krigsbarn. Psalmer på både finska och svenska sjöngs. På eftermiddagen hölls föreläsning i Tamperen Talo. Några ungdomar spelade både finsk och svensk musik på fiol.

Dags att ta farväl av Tammerfors och påbörja resan tillbaka till Sverige.

Många känslor fanns i bagaget efter dessa givande dagar i Tammerfors, där det utbyttes olika erfarenheter om livet som finskt krigsbarn.

Laila Rydzén
v.ordf. i SFK

MEDLEMSSPALT

Lea Nilsson, Röena, Glimåkra berättar:

RESAN TILL SÄKKIJÄRVI.

Ofattbart fort hade Sovjetunionen rasat samman. Landet var inte längre så slutet. Det omöjliga hade blivit möjligt - att besöka det förlorade landet.

Jag minns min syster Helkas ord: - "Det här hade vår far (som hade gått bort några år tidigare) aldrig kunnat tro. Tänk om han hade fått uppleva detta!"

Det dröjde till sommaren -93 innan min resa blev av.

Det var jag och min man Bonde, mina systrar Helka och Helvi, min yngste bror Matti och några av deras familjemedlemmar som åkte. Med på resan var även kusin Urho. Urho är ungefär femton år äldre än jag och minns därför tiden före och runt kriget mycket väl. Han hade redan varit i Säk-kijärvi ett flertal gånger och har stor kunskap om familjen och bygden och var sålunda en utmärkt reseledare.

Vi åkte i egna bilar till gränsstationen Valimaa. Där väntade en mindre rysk buss på oss. Den var gul och hade troligen sett sina bästa dagar. Den kördes av en rysk chaufför. Dessutom var en ingermanländsk dam vid namn Inkeri med som guide samt en rysk man vars funktion var vår hjälp, bodyguard eller något liknande.

Efter några mil på stora vägen mot Viborg tog vi av till vänster. Samhället vi nådde efter en stund hette Kondratjevo, det ryska namnet för Säk-kijärvi. Här tog vi av in på en mindre väg. Denna hade ej underhållits på årtal och var därför full av gropar och mindre "sjöar" efter tidigare regn. Bussens frånvarande fjädring gjorde sig här påmind. När vi var nästan framme vid mitt hem Kuoppaharju, bad Urho chauffören att stanna bussen. Ett hinder i form av någon ojämnhet fanns på vägen och Urho sa, att han fortfarande hade kvar bulan i huvudet sedan förra resan. Chauffören valde dock att forcera hindret, vilket hade till följd att bussen sekunderna senare satt ordentligt fast i den karelska leran och med nosen pekande snett neråt i ett dike. Vi valde att stiga av och fortsätta vår färd till fots. Vi var nära mitt hem, och jag såg redan platsen där vår gård Kuoppaharju legat. Fälten omkring var fortfarande öppna, eftersom en kolchos hade använt dem för att ta grässkörd. Förr odlade min far och farfar mycket potatis här. Läget var gynnsamt och inte så frostbenäget. Härav namnet på gården (hör samman med förvaringen av potatisen). Vid infarten till gården stod en väldig ränn. Helka berättade att den fanns där redan, när vi var små.

Det var en strålande sommardag med sol och klarblå himmel. Blomprakten var anslående. Prästkragar, rödklint och hässleklockor vajade i sommarvinden. Huset hade legat på en liten höjd. Det fanns bara stenar från grunden kvar. Jag tog en tegelsten från det som en gång varit stora ugnen. Ugnen där det bakats så mycket bröd, särskilt "ruisleipä". Märkligt nog blommade fortfarande borstnejlikor i trädgården. Efter femtio år! Hur var det möjligt? En sådan högtidlig stund! Det var

märkligt att vandra runt på denna plats och tänka på allt som hänt här, och att jag varit här som ett litet barn. Jag har ett kort där jag och mina syskon sitter på sluttningen utanför huset. Vi sitter i gröngräset på den plats, där jag just nu stod. Jag är yngst och storebror Pentti håller beskyddande armen om mig, för att jag ska sitta stilla medan kortet tas. Vi har blommiga klänningar på oss. Vi skrattar och ser glada ut.

Vi är förstås omedvetna om det oerhörda som snart ska hända. Efter bara något år hade allt förändrats i våra liv. Allt fick hastigt överges. En vecka hade man på sig att samla ihop det man kunde och ge sig iväg. Vid det här laget hade våra yngre tvillingsyskon fötts. Vi fyra som var äldst skickades, liksom tusentals andra finska barn, till Sverige. Far var i kriget. En totalt oviss framtid väntade. Stackars min mor! tänker jag.

En stund till vandrar vi runt och tittar. Jag tar lite jord och lägger i en burk. Det vill jag ha med mig hem. Tankarna flyger. Vinden susar i björkarna där vi går. Jag känner, att jag för alltid vill minnas denna stunden. Det är sorgligt, men jag är ändå glad.

Vi begav oss åter ut på den lilla byvägen. Vi skulle nu bege oss till min mors föräldrahem Talola. Vi passerade vår buss. Chauffören hade ännu inte lyckats få upp den ur diket. Vi hoppades bara att läget skulle vara ett annat, när vi återvände. Det kändes tryggt att ha Urho som färdledare. Han hittade som hand i handsken överallt och hann berätta massor under tiden vi gick. Det tog en stund, eftersom det var några kilometer att gå. De höga karelska granarna susade över våra huvuden och allt var mycket fantastiskt, trevligt, jag vet knappast vilket ord jag ska använda. Vilket äventyr! Urho berättade om Stora ofreden och om farsoter som drog fram och sånär utplånat vår släkt. Tio barn och alla dog utom ett. Han berättade om vår släkting, den blivande bruden som måste skriva till tsaren och begära tillstånd till att gifta sig!

Efter en stund öppnade sig skogen och öppen mark låg framför oss. Vi gick upp för en backe. Här hade Talola, min mors hem legat. Jag vet, att på denna plats har jag verkligen rötter. Här har min släkt bott i hundratals år, i alla fall sedan 1500-talet och säkert längre. Nu fanns, som på alla andra ställen, bara stora stenar från husgrunder kvar. Vid tiden för kriget bodde min mormor här. Morfar var då död och kusin Erkki skötte jordbruket.

Efter vår långa promenad kände vi, att det blivit dags att plocka fram godsakerna ur våra medhavda kaffekorgar. Vi slog oss ner på slänten framför "huset". Nedanför oss låg sjön Hämmäläisenjärvi, som tyvärr, vid det här laget, var ganska igenväxt. Allt var så vackert och Helka sa att "nu är vi hos mormor och morfar på kaffe". Jag har ett kort där mormor och morfar sitter vid husgaveln. På lilla bordet mellan dem står finkaffekannen. Det måste ju vara snyggt på kortet! Morfar har sina långa karelska läderstövlar på sig. På ett annat kort går morfar och plöjer med hästarna. Kanske just på åkern här nedanför.

Min morfar Matti minns jag inte, men det har sagts att han var en stillsam man. Han hade uppdrag i kommunen och var häradsdomare. Min mormor Maria hade jag förmånen att få lära känna. Hon var en kavat kvinna som arbetade jämt. Hon hade läst tidningen och stickat en halv strumpa innan de andra hade vaknat på morgonen. Nåja, lite överdrivet men ungefär så. Hon kardade och spann och stickade strumpor och vantar i vackra mönster. Hon brukade säga att hon gifte sig inte längre bort, än man kunde kasta en sten. Hon var alltså grannflickan och hennes hem hette Tiuri. Vi gick förstås också dit.

Vi hann även titta på den vackra stenbron över ån, Lavolansilta, och på platsen där det vid krigsutbrottet just färdigställda kraftverket legat. Stunden var inne, då det var dags för oss att återvända till vår buss. Vi hyste alla ett oroligt hopp om att allt skulle ha ordnat sig. Och se, vilken lättnad, bussen stod åter på vägen, beredd att föra oss tillbaka. Busschauffören hade, som tur var, lyckats hitta en rysk traktor i skogen som hade kommit till hjälp och dragit upp bussen. På hemvägen stannade vi till inne i samhället. På platsen för kyrkan och kyrkogården (där min morfar ligger begravd) fanns nu en kalvhage. Kyrkan bombades under kriget och revs sedan av ryssarna. Jag tror att en minnessten nu rests på platsen av finländare. Jag minns också, att i samhället fanns en dyster hyreslänga i grå betong som byggts under sovjettiden. Bara något enstaka hus finns i samhället som är intakt från tiden före kriget.

Eftermiddagssolen stod nu lågt på himlen, men skickade fortfarande värmande strålar in i vår ryska buss. Vi närmade oss åter gränsen. Vi kisade mot solen och försökte titta på landskapet runt omkring. Samtidigt vandrade tankarna iväg till platserna vi varit på under dagen. Det var de bilderna jag såg. Jag försökte samla ihop mina intryck. Det var inte lätt.

Jag vet bara, att jag är mycket glad att jag gjorde denna resa. Jag har varit där! Otroligt! Jag har känt marken och andats luften på platsen för mitt ursprung, där som jag har mina rötter. Nu vet jag. Det känns bra!

Efterskrift.

Efter krigsslutet bosatte sig Brynolf och Hilja, som mina föräldrar hette, med sin familj i Luumäki socken söder om Villmanstrand. De fick möjlighet att där bygga upp en ny gård. Delar av skogen höggs ner för att ge plats för nyodling. Jag minns de gigantiska stubbråsarna. Jag var hemma ett år, vilket jag är glad för, eftersom jag då lärde känna min familj på nytt. Boningshus, ladugård och sauna uppfördes. I familjen fanns nu åtta barn. I familjen ingick även min mormor och farmor, vilka båda levde tills de var ungefär nittio år. Av oss fyra syskon som åkte till Sverige, är det bara jag, som är kvar här. Jag har kontinuerlig kontakt med mina syskon i Finland. Jag har nu egen stor familj och två närstående svenska syskon.

HÄRLIGT ÅLAGILLE I SKILLINGE!

Till ålagillet och höstmötet på Scoutgården i Skillinge 14 oktober hade 72 deltagare anmält sig. Fyra av dessa var långväga gäster – Lea Holmberg från Solna, Kielo Bengtsson, ordförande i Göteborgsföreningen, Kurt Johansson från Göteborg och Marjatta Söderberg från Lindome. Det var andra gången i rad antalet deltagare passerade den magiska 70-gränsen! Håller den glädjande utvecklingen i sig passerar vi snart 80-gränsen. Leena Strömberg och Hans Jönsson hade lagt ned mycket arbete på förberedelserna. Långborden var vackert dukade i blåvitt och dekorerade med färggranna vinranksblad. Eftersom lokalen var fullsatt fick det inledande höstmötet avverkas vid sittande bord. Därefter lät vi oss väl smaka av rökt, stekt och kokt ål innan vi fyllde på med "äbblekaga" gjord av egenhändigt plockad Gravensteiner. Medan solen fortfarande sken utanför underhöll Nils Jönsson Bonagår med dragspel, sång och historier. Framåt kvällen speglade sig månen i Östersjön, som dagen till ära i stiltjen lyste silverblank. Leena och Hans avtackades med en ståtlig bukett och varma applåder. Nye medlemmen Helge Franke avslutade med trevlig dragspelsmusik.

NU BLIR DET JULFEST I TRELLEBORG!

Eftersom lämplig lokal ej fanns tillgänglig fick planerna, att förlägga Julfesten till Höllviken eller närliggande ort, skrinläggas. Alternativet blev Kockans Hörna i Trelleborg. Där får vi fullvärdigt Julbord till rimligt pris och relativt låg lokalhyra.

Tidpunkt: fredag 5 december. Styrelsen möts 13:00. "Mingling" från 14:00.

Julbordet står färdigdukat 15:00.

Kostnad: Av priset 175 kr per person betalar SFK 25. Du betalar 150 kr.

Plats: Kockans Hörna, Hedvägen 111, Trelleborg. Restauranten ligger på andra våningen, ovanför Bilia. Bussar från Malmö och Lund stannar i närheten. Gratis parkering, gott om platser.

Musik: Helge Franke

Lotteri: Medtag enkel vinst

VÄLKOMMEN!

Jean Cronstedt

God Jul & Gott Nytt År

MEDLEMSBLAD NR 36-37 FÖR SYDSVERIGES FINSKA KRIGSBARN

.....
Carina Johannesson
Manne Måns Väg 3
296 38 ÅHUS
Tele: 044-24 79 73

VINTERVISA

Vind och vita vågor
stredo nyss på sjön;
blåa bryggor blänka
nu kring öde ön.
Smidig skida skön
över slätten slinter.
Vacker är vår vinter
och så frisk är snön.

rim i håret hänger,
som en björn är jag,
hugger friska tag;
och den gröna granen
faller vit om manen
för min yxas slag.

Zachris Topelius

Det är skarps i skogen,
där jag går idag;

KOM IHÅG!!

Medlemsavgiften
för 2009 är:

Ordinarie medlemmar
175:-

Stödmedlemmar
75:-

Avgiften insättes på vårt
postgiro 134419-1